

Arrest

nr. 295 511 van 16 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Dieudonné Lefèvrestraat 17
1020 LAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 9 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 mei 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verwerpingsarrest bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 290 157 van 13 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou reeds sinds 2013 op het Belgische grondgebied verblijven.

1.2. Verzoeker diende op 22 oktober 2013 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 23 december 2013 een weigeringsbeslissing die niet werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker diende op 4 september 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die op 8 oktober 2018 onontvankelijk werd verklaard.

1.4. Verzoeker diende op 9 januari 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming in waarvan hij naderhand impliciet afstand deed.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 26 november 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Verzoeker werd op 26 mei 2023 geïnterpelleerd door de politie van Anderlecht wegens vandalisme.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 mei 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 30 mei 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.(…)

voornaam: M.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 13° *wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid sedert 2013 in België te verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2013 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.). De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij/zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de

verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014). Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid naar België te zijn gekomen omwille van de oorlog in Guinee, problemen met mensen in Guinee en om te werken in België. Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid: verklaart hij een vrouw (B.(...) M.(...)) en 3 kinderen (I.(...), J.(...) en A.(...)) te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of andere minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft zich op 05.12.2016 aangemeld bij de stad Leuven met de wens om een kind te erkennen met een valse identiteitskaart van Guinee.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014 dat hem betekend werd op 25.01.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2014 dat hem betekend werd op 03.08.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.11.2020 dat hem betekend werd op 30.11.2020.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

□ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft zich op 05.12.2016 aangemeld bij de stad Leuven met de wens om een kind te erkennen met een valse identiteitskaart van Guinee.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014 dat hem betekend werd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2014 dat hem betekend werd op 03.08.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.11.2020 dat hem betekend werd op 30.11.2020.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid naar België te zijn gekomen omwille van de oorlog in Guinee, problemen met mensen in Guinee en om te werken in België. Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft zich op 05.12.2016 aangemeld bij de stad Leuven met de wens om een kind te erkennen met een valse identiteitskaart van Guinee.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014 dat hem betekend werd op 25.01.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2014 dat hem betekend werd op 03.08.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.11.2020 dat hem betekend werd op 30.11.2020.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. Geeraerts, Technisch Deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem,

de betrokkene, B.(...), M.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 29.05.2023.

(...)”

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 29 mei 2023 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 30 mei 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door PZ Zuid op 26.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B.(…)

voornaam : M.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Guinee

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.05.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014 dat hem betekend werd op 25.01.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2014 dat hem betekend werd op 03.08.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.11.2020 dat hem betekend werd op 30.11.2020.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid sedert 2013 in België te verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2013 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.). De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij/zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014). Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid naar België te zijn gekomen omwille van de oorlog in Guinee, problemen met mensen in Guinee en om te werken in België. Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het

verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid: verklaart hij een vrouw (B.(...) M.(...)) en 3 kinderen (I.(...), J.(...) en A.(...)) te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of andere minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 62, §2, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Verzoeker heeft een gezinsleven in België en dit dient geëerbiedigd te worden in overeenstemming met artikel 8 EVRM dat als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting zou inhouden om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren diende de Dienst Vreemdelingenzaken in casu een afweging te maken tussen het met het bevel nagestreefde doel en de nadelen die deze maatregel veroorzaakt" voor de vreemdeling.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28.11.1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2.11.2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven' vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8.01.2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19.02.1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21.12.2001, Sen/ Nederland, § 28). Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21.07.1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8.01.2009, nr. 10606/07, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). Het gezinsleven eindigt evenmin indien een kind in de pleegzorg wordt opgenomen (EHRM 27.06.1996, nr. 17383/90, Johansen/Noorwegen, § 52).

Dit, terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken gehouden is tot het voeren van een actief onderzoek wat dat betreft en zich niet louter kan beperken tot wat hij al weet.

De Raad dient in eerste instantie na te kijken "of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familieen gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd

gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM" (RVV nr. 261.780 van 7.10. 2021).

Aangezien verzoeker een akte van erkenning neerlegt van zijn kind Idiatou, en daarnaast nog twee biologische kinderen heeft in België, diende er in casu een belangenafweging te worden uitgevoerd.

Verwerende partij heeft zich er echter (samengevat) toe beperkt te stellen dat verzoeker zich in een illegale/precaire verblijfssituatie bevond en dat zijn privéleven niet doorwoog bij het uitvoeren van de proportionaliteitstoets.

Wat het gezinsleven van verzoeker betreft, stelt verwerende partij lacunair het volgende:

"Betrokkene verklaart familie in België te hebben in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid: verklaart hij een vrouw (B.(...) M.(...)) en 3 kinderen (I.(...), J.(...) en A.(...)) [sic] te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of andere minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Verwerende partij betwist aldus niet dat er een gezinsleven bestaat in hoofde van verzoeker, en dat hij een partner en minderjarige kinderen heeft, doch gaat niet verder dan te stellen dat er geen verzoek tot gezinshereniging werd ingesteld, noch een verzoek tot regularisatie. Er wordt vermeld dat verzoeker omtrent zijn gezinsleven "geen verdere verduidelijking zou hebben gegeven", waarbij verwerende partij nalaat aan te geven welke verduidelijking er dan wel van hem werd verlangd en of de vraag naar deze verduidelijking hem überhaupt werd gesteld.

Bovendien is er sprake van een tegenstrijdigheid in de motivering van de verweerder nu er iets verder in dezelfde beslissing wordt vermeld dat verzoeker in 2018 een verzoek tot regularisatie (9bis) heeft ingediend dat echter onontvankelijk werd verklaard en dat hij twee asiolverzoeken achter de rug heeft, zodat er bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij geen enkele poging zou hebben gedaan om zijn verblijfssituatie te "regulariseren".

In tegenstelling tot hetgeen het geval was in de zaak die het voorwerp maakte van arrest nr. 261 780 van 7.10.2021 van Uw Raad (in die zaak verwees de gemachtigde in zijn belangenafweging naar het zogenaamd tijdelijke karakter van de verwijdering), is verweerder in casu zelfs niet overgegaan tot een louter op stereotiepe belangenafweging betreffende het gezinsleven van verzoeker. Er is geen enkele spoor van een belangenafweging.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vw bepalen dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt vloeit voort dat de overheid bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het "hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven (...) van de betrokken onderdaan van een derde land", hetgeen werd bevestigd in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11.12.2014 in zaak C-249/13.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er helemaal geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoeker.

Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet hieraan een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28.06.2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 78; EHRM 30.07.2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30.07.2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6.07.2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136; EHRM 17.04.2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, § 144; EHRM 8.07.2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24.07.2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM, 3.10.2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 109).

Het gegeven dat er alsnog geen regularisatie- of gezinsherenigingsaanvraag werd ingediend (quod certe non zoals reeds uiteen gezet) neemt dit heuvel niet weg.

Er is sprake van een schending van de materiële motiveringsvereiste dat inhoudt dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Hetgeen betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in

feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18.12.2013, nr. 225.875, RvV nr. 275.597 van 28.07.2022).

Er is eveneens sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook van artikel 62, § 2 Vw dat bepaalt dat administratieve beslissingen moeten worden gemotiveerd.

Er wordt eraan herinnerd dat de kinderen van verzoeker respectievelijk 5 jaar, 1 jaar en 4 maand oud zijn. Gelet op het voorgaande, schendt de beslissing in bijlage 13 artikel 8 EVRM en artikel 7 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat het hoorrecht betreft heeft Uw Raad in zijn arrest 283.543 van 19.01.2023 opgemerkt dat artikel 74/13 Vw een ander onderzoek oplegt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel dan het onderzoek naar een verblijfsaanvraag. Zo kan de bewijslast verschillen in die zin dat bij gebreke aan gegevens de verwerende partij toch onder meer een onderzoek moet verrichten naar het bestaan van een mogelijk risico op schending van het gezinsleven.

Verzoeker formuleert bovendien een voorbehoud betreffende het al dan niet gerespecteerd zijn van zijn hoorrecht. Gelet op de korte beroepstermijnen dient nagegaan te worden in zijn administratief dossier of deze wel degelijk een formulier hoorrecht bevat. In de bestreden beslissing vermeldt verweerder naar "het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid". Dat het echter niet duidelijk is of aan verzoeker hierbij duidelijk werd gemaakt dat hij ondervraagd werd in de context van een bevel om het grondgebied te verlaten en/of inreisverbod.

Verzoeker geeft aan zeer kort, (gedurende slechts één minuutje) ondervraagd te zijn geweest betreffende zijn gezinssituatie en niet in de gelegenheid te zijn geplaatst om de nodige bewijselementen aan te brengen. Zodat er wellicht, onder provisio van raadpleging van zijn administratief dossier, wellicht tot een schending van zijn hoorrecht zal kunnen worden besloten.

Dit recht wordt door het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie gewaarborgd. Artikel 41, 2, eerste streep van dit Handvest bepaalt dat eenieder het recht heeft om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, terwijl zijn artikel 48 bepaalt dat eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan alsook dat aan eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt de eerbiediging van de rechten van de verdediging gegarandeerd.

Verwerende partij heeft om de volgende motieven geen enkel termijn gegeven aan de verzoeker om gevolg te geven aan het bevel om het grongebied te verlaten:

"Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft zich op 05.12.2016 aangemeld bij de stad Leuven met de wens om een kind te erkennen met een valse identiteitskaart van Guinee.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014 dat hem betekend werd op 25.01.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2014 dat hem betekend werd op 03.08.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.11.2020 dat hem betekend werd op 30.11.2020.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020."

En:

"Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

Terwijl:

Wat het risico op onderduiken betreft (artikel 74/14 §3, 1°) er geen risico op onderduiken bestaat. Waar verweerder onder deze hoofding stelt dat uit het administratief dossier van verzoeker niet zou blijken dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren stelt hij iets verder dat verzoeker twee verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend alsook een verzoek tot regularisatie (9bis).

Wat het gebruiken van het gebruiken van een valse identiteitskaart die verzoeker zou gemaakt hebben in de context van de erkenning van zijn kind, dient te worden vermeld dat de motivering niet deugdelijk is. Dit betrof immers geen "procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving", maar een procedure tot erkenning van een kind. Behoudens vergissing (onder voorbehoud van kennisname van het administratief dossier van de verzoeker), werd uiteindelijk toch overgegaan tot erkenning van het kind door de stad Leuven, zoals blijkt uit het bij huidig verzoekschrift neergelegd erkenningsakte van het kind I.(...).

Waar gesteld wordt dat verzoeker niet meegewerkt zou hebben met de overheden omdat hij niet binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn zich heeft aangemeld en geen bewijs leverde dat hij op hotel logeerde: hierover wordt voorbehoud geformuleerd door verzoeker. Verzoeker meent in ieder gevoel dat dit geen afdoende grond is om de motivering van een vluchtirisico te onderschragen.

Waar gesteld wordt dat verzoeker geen gevolg gaf aan drie bevel om het grondgebied te verlaten, wenst hij te verwijzen dat dit in ieder geval niet opweegt tegen het feit dat hij kinderen heeft in België en aldus een verankering heeft die hem niet toelaat om te onderduiken.

Wat de stelling van verweerder betreft dat verzoeker onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend, toont verweerder dit niet aan. Hij stelt immers dat:

"Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020."

Tussen 23.12.2013 en 04.09.2018 liggen er bijna 5 jaren, er kan bezwaarlijk beweeerd worden dat verzoeker, onmiddellijk een nieuwe aanvraag had gedaan. En tussen na de onontvankelijkheidsbeslissing van 8.10.2018 en het nieuwe verzoek tot internationale bescherming van 9.01.2020 is er één jaar en 4 maanden...

Wat de verwijzing naar artikel 74/14 §3, 6° Vw betreft, namelijk dat het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° Vw, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2 Vw, deze zijn in casu evenmin van toepassing: verweerder citeert zelf dat het eerste verzoek tot internationale bescherming van verzoeker als ongegrond (en dus niet onontvankelijk! Op grond van artikel 74/14 §3, 6° Vw) werd verklaard, en dat zijn tweede verzoek als impliciet ingetrokken wordt beschouwd (en het is dan ook niet kennelijk ongegrond).

Uit deze uiteenzetting blijkt duidelijk dat verwerende partij wellicht allerijl een beslissing heeft geredigeerd, zonder de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

In ieder geval meent verzoeker dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens bij uiterst dringende noodzakelijkheid dienen te worden opgeheven en vervolgens, in een later stadium, te worden vernietigd."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. De formele motiveringsplicht houdt in dat de bestuurlijke overheid in de akte de motieven van de bestreden beslissing dient op te nemen zodat de rechtsonderhorige deze kan achterhalen en met kennis van zaken voor zijn rechten kan opkomen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. De bevelscomponent van de eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 13°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)”

Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in dienstig te betwisten dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”* waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris toepassing diende te maken van bovenvermelde wetsbepaling en hem een bevel diende af te leveren.

2.7. In zijn middel levert verzoeker kritiek op de motieven om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. In dit verband werpt verzoeker de schending op van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling schrijft het volgende voor:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet werd op zijn beurt vastgesteld aan de hand van de criteria uit artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet, in het bijzonder artikel 1, §2, 1°, 2°, 3°, 4° en 6°:

“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

2.8. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek het volgende gesteld:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2013 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft zich op 05.12.2016 aangemeld bij de stad Leuven met de wens om een kind te erkennen met een valse identiteitskaart van Guinee.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014 dat hem betekend werd op 25.01.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2014 dat hem betekend werd op 03.08.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.11.2020 dat hem betekend werd op 30.11.2020.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 04.09.2018 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend (9bis) en werd bij beslissing van 08.10.2018 onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.

☐ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020.”

2.9. Volgens verzoeker werden de overwegingen uit de beslissing betreffende het risico op onderduiken in allerijl opgemaakt waardoor ze onzorgvuldigheden vertonen. Zo wijst verzoeker erop dat hij twee verzoeken om internationale bescherming en een humanitaire regularisatie-aanvraag heeft ingediend, waardoor de overweging betreffende het risico op onderduiken dat “(niet) blijkt (...) dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren” niet correct is. Verzoeker stelt tevens dat het niet deugdelijk is om te stellen dat hij “in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten (heeft) gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt”, omdat dit kaderde in een erkenningsprocedure en er uiteindelijk toch werd overgegaan tot het opmaken van de erkenningsakte.

Hij is ook van mening dat de overweging om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op grond van artikel 74/14, §3, 6°, van de vreemdelingenwet niet correct is omdat zijn verzoeken om internationale bescherming nooit als ‘niet-ontvankelijk’ of ‘kennelijk ongegrond’ werden beschouwd.

2.10. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat bepaalde overwegingen die verband houden met het ‘risico op onderduiken’ of met zijn procedures inzake internationale bescherming geen steun vinden in het administratief dossier en dus blijken te geven van een onzorgvuldigheid in hoofd van het bestuur. Verzoeker levert hiermee evenwel kritiek op overtollige motieven van de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Kritiek op overtollige motieven, zelfs al is deze gegrond, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 24 juni 2004, nr. 132.986). Verzoeker laat immers na een aantal pertinente gegevens te weerleggen op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris wel op deugdelijke wijze een ‘risico op onderduiken’ kon vaststellen. Als dusdanig wordt door verzoeker niet weerlegd dat hij zich destijds niet “niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en (...) geen bewijs (levert) dat hij op hotel logeert”. Verzoeker kan evenmin dienstig betwisten dat hij gedurende het voorbije decennium meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer heeft gelegd. Bovendien blijkt dat hij, na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel in 2020, opnieuw een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de criteria uit artikel 1, §2, 3°, 4° en 6°, van de vreemdelingenwet een risico op onderduiken vaststellen. Verzoeker is van oordeel dat deze elementen onvoldoende doorwegen, maar hij toont niet aan dat op basis van het geheel van de gedane vaststellingen geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij een onwettigheid beging door op basis van het geheel van de elementen te concluderen dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zou geven aan het hem opgelegde terugkeerbesluit.

2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit wetsartikel verplicht de gemachtigde van de staatssecretaris rekening te houden met bepaalde elementen en dus een onderzoek te verrichten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 mei 2023 initieel bij zijn interpellatie weigerde op de vragen van de inspecteur te antwoorden, maar dat naderhand in samenspraak een ‘Formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling’ werd ingevuld waarbij onder andere werd gepeild naar ‘een ziekte’ die de terugkeer zou belemmeren, naar een ‘duurzame relatie’ en naar de aanwezigheid van ‘kinderen’.

Naar aanleiding van verzoekers antwoorden op deze vragen, wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid sedert 2013 in België te verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2013 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft

opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.). De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkene's eigen keuze, wat maakt dat hij/zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014). Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid naar België te zijn gekomen omwille van de oorlog in Guinee, problemen met mensen in Guinee en om te werken in België. Betrokkene heeft op 22.10.2013 een verzoek tot internationale bescherming ingediend en werd bij beslissing van 23.12.2013 ongegrond verklaard. Betrokkene heeft op 09.01.2020 terug een verzoek tot internationale bescherming ingediend en hiervan heeft betrokkene impliciet afstand van gedaan door niet te komen opdagen op zijn interview op 30.10.2020. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren. Betrokkene verklaart familie in België te hebben in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid: verklaart hij een vrouw (B.(...) M.(...)) en 3 kinderen (I.(...), J.(...) en A.(...)) te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of andere minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2.12. Verzoeker betoogt in zijn middel dat hij onvoldoende bewijselementen heeft kunnen aanbrengen en niet of niet afdoende (slechts één minuutje) zou zijn gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat wel degelijk inspanningen werden gedaan om verzoeker de kans te geven zijn standpunten kenbaar te maken.

In zoverre verzoeker op dit punt de schending aanvoert van het hoorrecht, dat vervat is in artikel 41.2 van het Handvest, als onderdeel van de eerbiediging van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel van Unierecht vormen (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45), blijkt dus dat verzoeker wel degelijk werd gehoord.

Bovendien geeft luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas aanleiding tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Het komt dus aan verzoeker toe om concrete elementen aan te reiken die een ander licht werpen op de elementen inzake zijn gezinsleven en het hoger belang van zijn minderjarige kinderen, zoals bedoeld in het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM.

2.13. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Zoals verzoeker aangeeft in zijn middel, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in België. Dit is in wezen een feitenkwestie. Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat hij ter gelegenheid van zijn interpellatie enkel verklaarde dat hij (religieus) gehuwd is en drie kinderen heeft in België, maar dat hij hierbij, bizar genoeg, geen verdere verduidelijking gaf. Thans voegt verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift een kopie van een erkenningsakte van B. I., een bewijs van een overschrijving via Bpost van 22 augustus 2017 en een gezinssamenstelling van mevr. B. M., die te Landen zou verblijven (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4). Deze gegevens wijzen erop dat mevrouw B. M. drie kinderen heeft en dat één van deze kinderen in 2017 door verzoeker werd erkend.

Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden verweten dat hij geen gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend op grond van zijn voorgehouden gezinsbanden in België, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van een actueel en daadwerkelijk beleefd gezinsleven op het Belgische grondgebied. Op basis van een erkenningsakte, een bankoverschrijving uit 2017 en een gezinssamenstelling waarop hij niet wordt vermeld, kan verzoeker geen *de facto* gezinsleven anno 2023 bewijzen, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM ressorteert.

In zoverre verzoeker een miskennen van het ‘hoger belang van het kind’ aanvoert, dient verzoeker concreet aan te tonen dat zijn verwijdering een invloed zal hebben op het belang van de kinderen. Verzoeker komt echter niet verder dan eraan te herinneren dat de kinderen respectievelijk 5 jaar, 1 jaar en 4 maanden oud zijn. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij hieromtrent het volgende:

“Waar verzoeker goochelt met het begrip hoger belang van zijn kinderen, toont hij niet met een begin van bewijs aan in welke mate hij effectief bijdraagt in de opvoeding van zijn kinderen en welke rol hij hierin op zich neemt, noch in welke mate zijn verwijdering naar zijn land van herkomst een negatieve invloed zou hebben in de opvoeding van zijn kinderen. Zoals reeds aangehaald geeft het hebben van kinderen in België niet automatisch recht op verblijf. Verzoeker blijft verder in gebreke aan te tonen een effectief gezins- en familieleven met zijn partner en kinderen te onderhouden.”

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat er onvoldoende elementen voorliggen om te concluderen dat de bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen zou schenden.

2.14. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest aannemelijk gemaakt. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen schending van het hoorrecht. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende werden onderzocht. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke grondslagen of verkeerde juridische overwegingen of behept zou zijn met een motiveringsgebrek. Er blijkt geen onzorgvuldigheid of kennelijk onredelijke besluitvorming. Verzoeker heeft geen schending van het redelijkheids-, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringplicht aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel, gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41, tweede lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Het bestreden inreisverbod werd opgelegd voor een duur van 2 jaar, voor het volledige Schengengrondgebied.

Het is het accessorium van het bevel om het grondgebied te verlaten dat in het eerste middel werd aangevochten.

Ten gevolge van de opheffing/vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zou ook het inreisverbod hetzelfde lot moeten volgen.

Indien dit echter per impossibile niet zou gebeuren, wenst verzoeker alsnog te benadrukken dat deze beslissing op de volgende wettelijke bepalingen steunt:

Artikel 74/11, §1, tweede lid Vw, meer bepaald:

“1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, en

2° een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.”

Net zoals bij het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt er in de bestreden beslissing tot opleggen van een inreisverbod onvoldoende rekening gehouden met het gezinsleven van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kinderen.

De kinderen van verzoeker zijn 5 jaar, 1 jaar en 4 maanden oud. Hij heeft een beschermenswaardige relatie met de moeder van zijn kinderen.

In het arrest 258.555 van 22.07.2021 van de RVV werd gesteld dat het scheiden van een jong kind negatieve gevolgen heeft op de band met zijn ouder en dat een kind recht heeft op contact met zijn beide ouders:

“Het EHRM stelde reeds dat « dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irréversibles sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité). » (zie EHRM 27.04.2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70). Hieruit blijkt dat het EHRM wijst op het feit dat het scheiden van een jong kind van zijn ouder onherstelbare gevolgen kan hebben voor de band tussen het kind en de ouder die niet met hem leeft. Ook het Hof van Justitie stelt aangaande het recht op contact met beide ouders: “Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (arrest van 27.06.2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 58)” (HvJ 13.03.2019, E. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-635/17, punt 55).”

(Eigen onderlijning)

Zie in die zin ook:

Er dient hierbij hieraan te worden herinnerd dat het hoger belang van het kind ook het welzijn van het kind omvat. In zijn arrest 258.555 van 22.07.2021 besloot Uw Raad dat hij niet kon volgen dat voor kinderen van jonge leeftijd “moderne communicatiemiddelen” zouden volstaan om gedurende een langdurig inreisverbod van hun vader hun gezinsleven met hem te bestendigen. In deze zaak had de verzoeker twee kinderen: een zoontje B. L. dat op 1.03.2016 te Antwerpen werd geboren en een zoontje P. F. werd dat op 6.01.2015 te Antwerpen werd geboren (deze kinderen zijn dus in dezelfde leeftijdscategorie als het kind van verzoeker).

Artikel 62, § 2 Vw bepaalt dat administratieve beslissingen moeten worden gemotiveerd. De feiten die ze rechtvaardigen, moeten worden vermeld.

Hoe dan ook, gelet op het feit dat verzoeker de wettelijke vader is van een in België verblijvend kind, en van twee bijkomende biologische kinderen, is het opleggen van een inreisverbod volledig disproportioneel, onredelijk en maakt het een schending uit van artikel 3 van de wet betreffende de motivering van administratieve handelingen.

Verzoeker stelt ook een voorbehoud in, betreffende de naleving door verweerder van zijn recht om te worden gehoord. Gelet op de korte beroepstermijnen heeft hij vooralsnog geen toegang kunnen hebben tot zijn administratief dossier en wenst hij hieromtrent nog, desgevallend opmerkingen over te formuleren ter zitting.

In een arrest van 26.11.2014 heeft Uw Raad een inreisverbod vernietigd omdat het recht om te worden gehoord niet was gerespecteerd. De Raad stelde dat, om een schending van het recht om te worden gehoord vast te stellen, niet hoeft te worden aangetoond dat de administratie tot een andere beslissing had kunnen komen als zij op de hoogte was geweest van aanvullende elementen als de aanvrager was gehoord. Het volstaat dat de betrokkene aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor zijn verdediging en voor de voorbereiding van de beslissing (RVV, arrest nr. 133847 van 26.11.2014). In casu werden de betrokken elementen door de verzoeker verstrekt, met name een erkenningsakte van het kind I.(...).

In een uitspraak nr. 266.115 van 23.12.2021 verklaarde de RVV: "In dit geval werd het bestreden inreisverbod uitgevaardigd op basis van artikel 74/11 Vw. Uit de voorbereidende werkzaamheden voor de wet van 19.01.2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat deze bepaling de omzetting in Belgisch recht vormt van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG (Parl. Doc., Ch., 53 (2011-2012), 1825/001, p. 23), dat bepaalt dat:

"1. De verwijderingsbesluiten gaan vergezeld van een inreisverbod:

- a) indien er geen termijn is vastgesteld voor vrijwillig vertrek, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In andere gevallen kan een terugkeerbesluit vergezeld gaan van een inreisverbod.

2. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld met inachtneming van alle omstandigheden van het geval en bedraagt in beginsel niet meer dan vijf jaar. De duur kan echter langer zijn dan vijf jaar indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. [...]"

Terwijl de verwerende partij, zoals reeds aangetoond onvoldoende rekening heeft gehouden met alle omstandigheden van de zaak, namelijk met het gezinsleven van de verzoeker en het hoger belang van zijn kinderen.

Elke beslissing die een inreisverbod in de zin van de wet van 15.12.1980 inhoudt, ipso facto een implementatie van Europees recht is.

Het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie is derhalve in casu van toepassing.

De Raad verwees ook naar de hierboven weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, meer bepaald naar de arresten C-249/13 en C-383/13 van 11.12.2014 en 10.09.2013, alsook naar de inhoud van het beginsel "Audi alteram partem".

Om te beginnen is in het vorige middel reeds aangetoond dat de wederpartij verzoeker ten onrechte een bevel heeft gegeven om het grondgebied onverwijld te verlaten, waarbij het bestaan van een dergelijk bevel een van de voorwaarden is waaronder de wederpartij verplicht is een inreisverbod uit te vaardigen. Een inreisverbod kan niet worden uitgevaardigd in gevallen waarin geen bevel om het land te verlaten is uitgevaardigd.

In het geval dat uw rechter van mening is dat een bevel om het land onverwijld te verlaten gerechtvaardigd is, zal toch de rechtmatigheid van het inreisverbod moeten worden beoordeeld.

De bestreden beslissing is immers louter stereotiep, met de loutere vermelding dat verzoeker was onderschept wegens georganiseerde diefstal, zonder enige verdere informatie ter zake.

Het administratieve dossier bevat geen enkel element waaruit blijkt dat verzoeker een aanzienlijke en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt die een inreisverbod van drie jaar rechtvaardigt.

Verzoeker wijst erop dat hij niet is gehoord, noch in het kader van de bestreden besluiten, noch zelfs in het kader van de feiten die hem ten laste worden gelegd.

De Raad kan derhalve niet anders dan vaststellen dat verweerder, door verzoeker niet in de gelegenheid te stellen zijn standpunt kenbaar te maken op een nuttige en effectieve wijze, vóór de vaststelling van de tweede bestreden maatregel, die een besluit vormt dat zijn belangen kan schaden, a fortiori voor zover daarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, zijn recht om te worden gehoord heeft geschonden als algemeen beginsel van het recht van de Unie en het beginsel van "audi alteram partem" (RVV, 266.115, 23.12.2021).

Ten slotte is een inreisverbod, dat voor alle lidstaten moet gelden, onverenigbaar met het feit dat verzoeker houder is van een door een van de lidstaten afgegeven (tijdelijke) verblijfsvergunning en moet ook worden aangenomen dat verweerder bij de uitvaardiging van het bestreden inreisverbod ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker houder was van een verblijfsvergunning in Polen.

Het middel is ontleend aan schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, eerlijke procedure en hoor en wederhoor als algemene rechtsbeginselen, van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 inzake de motivering van administratieve handelingen, het proportionaliteitsbeginsel alsmede van het beginsel van hoor en wederhoor en het beginsel van het recht tot horen.

Het door verzoekster aangevoerde middelen zijn ernstig."

2.16. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod dit wetsartikel zou schenden. Artikel 74/13 heeft immers enkel betrekking op verwijderingsmaatregelen. Voor het overige kan, met betrekking tot de in het tweede middel aangevoerde schendingen van bepalingen en beginselen, worden verwezen naar wat hierover bij de bespreking van het eerste middel werd gesteld.

2.17. In een eerste onderdeel van zijn tweede middel betoogt verzoeker dat de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) de nietigverklaring van het inreisverbod (bijlage 13sexies) tot gevolg moet hebben. Uit wat voorafgaat is echter gebleken dat het middel, dat gericht is tegen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), ongegrond is, waardoor hij niet kan worden gevolgd dat het inreisverbod om die reden zou moeten worden vernietigd.

2.18. Het inreisverbod (bijlage 13sexies) vermeldt het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Verzoeker betwist niet dat bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en betwist evenmin dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen die hem in 2014 en 2020 werden afgeleverd. Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht om het bevel gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van 3 jaar.

2.19. Verzoeker meent evenwel dat bij het opleggen van dit inreisverbod geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van zijn minderjarige kinderen. Hierover wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart familie in België te hebben in het hoorrecht van 26.05.2023 door PZ Zuid: verklaart hij een vrouw (B.(...) M.(...)) en 3 kinderen (I.(...), J.(...) en A.(...)) te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of andere minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2.20. Verzoeker verwijst naar zijn recht op gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, en hij betoogt dat een inreisverbod met een duur van 2 jaar disproportioneel is. Nochtans brengt verzoeker geen enkel begin van bewijs aan van een actueel en daadwerkelijk beleefd gezinsleven op het Belgische grondgebied. Zoals hierboven reeds gesteld, kan verzoeker op basis van een erkenningsakte en een gezinssamenstelling, waarop hij niet eens wordt vermeld, geen *de facto* gezinsleven bewijzen, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. In zoverre verzoeker een miskenning van het ‘hoger belang van het kind’ aanvoert, dient hij minstens concreet aan te tonen dat zijn aanwezigheid relevant is voor het belang van de kinderen. Verzoeker beperkt zich echter tot de bewering dat hij een beschermenswaardige relatie heeft met de moeder van de kinderen en de mededeling dat de kinderen respectievelijk 5 jaar, 1 jaar en 4 maanden oud zijn. Deze gegevens zijn niet van aard om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezinsleven.

2.21. In zoverre verzoeker verwijst naar de schending van het hoorrecht, dient in herinnering te worden gebracht dat hij wel degelijk werd gehoord ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Anderlecht op 26 mei 2023. Zoals reeds aangegeven, brengt verzoeker thans geen bijkomende

elementen aan die een ander licht werpen op de beoordeling van zijn recht op gezinsleven of het hoger belang van de minderjarige kinderen.

2.22. Verzoeker oppert ook nog dat het administratief dossier geen enkel element bevat waaruit zou blijken dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde die een inreisverbod met een duur van 3 jaar rechtvaardigt. De Raad merkt hierbij op dat de bestreden beslissing geen openbare orde-overwegingen bevat en dat het inreisverbod geldt voor een duur van 2 jaar. Vervolgens stelt verzoeker dat hij over een verblijfsvergunning in Polen beschikt, maar hij levert hiervan geen enkel bewijs. De Raad stelt vast dat de kritiek van verzoeker elke grondslag mist.

2.23. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest aannemelijk gemaakt. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen schending van het hoorrecht. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende werden onderzocht. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke grondslagen of verkeerde juridische overwegingen of behept zou zijn met een motiveringsgebrek. Er blijkt geen onzorgvuldigheid of kennelijk onredelijke besluitvorming. Verzoeker heeft geen schending van het redelijkheids-, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringplicht aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing – die overigens, gelet op de uitspraak van de Raad van 13 juni 2023, niet opnieuw op ontvankelijke wijze kan worden ingediend – als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN